

NAŠA LIJEPA KRSTARENJA JADRANOM

Obzirom na manju "sušu" u prijavama za ovogodišnje krstarenje, neće biti na odmet malo se prisjetiti kako je to izgledalo 2012. godine. Možda animiramo još nekoga kad ovo pročita i vidi, da ljepote i raznih doživljaja na našim krstarenjima ima na pretek.

Približava se dan polaska i svi pratimo tjednu vremensku prognozu sa strahom. Nije baš ohrabrujuće. Jugo, bura i kiša stalno se motaju u sedmodnevnoj prognozi. No, mi pakiramo, ne damo se smesti i u torbe slažemo pretežno ljetnu robu. Pa, ide se na more.

Ukrcavamo se u autobus u sitne jutarnje sate. Gdje je Makarska majko mila! Neki su malo „ubili oko“ prije puta a neki pakirali do zadnjeg časa. Graja se brzo stišala i počelo je spavanje. Sedmosatna vožnja s planiranim i neplaniranim, kraćim ili dužim stajanjima dobro je prošla.

Naš jedrenjak „MIKI“ strpljivo nas čeka a na njemu jako mlada posada, doduše u malo izmijenjenom sastavu od prošle godine. Srdačno pozdravljaju nas dvadeset pet sisačkih planinara. Ekipa uglavnom „stara“ uz nešto osvježenja. Prosjek tu negdje, malo iznad pedeset pet. Ove godine tu su i dva brata, piše im se osmica ali duhom pravi dečki. Jedan došao iz Kanade, vidi se.

Krećemo prema Tučepima, sidrimo ispred kampa i naravno odmah u more. Vrijeme sunčano, more duboko, tamno plavo, kristalno bistro i toplo. Divota, to je pravo more! Svi plivamo a neki bome i skaču naglavce. Čujem da na obali kampira neka „sirotinja“ a ja nemam naočale za daljinu te vidim samo obrise. Baš imam peh.

Zvono za ručak nas zove i nastavljamo plovidbu prema Korčuli. Usput pristajemo na Pelješac, kupamo se u uvali Pržine i zatim nastavljamo prema gradu Korčuli. Grad kao na dlanu, svi na palubi s fotoaparatom. Stvarno lijepo, pravi „Mali Dubrovnik“. Nakon munjevitog spremanja trk u grad, vremena nema baš puno. Svatko ide svojim smjerom prema vlastitim željama i porivima.

U jutro krećemo za Dubrovnik, plovimo Mljetskim kanalom, vrijeme lijepo, opuštenu atmosferu na palubama. Uvala Sapavica na Pelješcu kao stvorena za kupanje i skakanje, dakako. Ali ne za sve. Najmlađi ženski nožni palac na brodu još se toča u hladnoj vodi u škafu. Stradao je kod pakiranja u one sitne jutarnje sate i izgleda kao debela zrela šljiva. Plovimo...plovimo i evo Koločepskog kanala i Elafita. Otoci lijepi, zeleni a mi se sidrimo na Lopudu u istoimenom gradiću. Turista dosta, lijepo mjesto i osjeti se blizina Dubrovnika.

Šetamo i divimo se prekrasnom parku „Dorđić“. Palme visoke do neba, borovi promjera preko jedan metar i puno drugog nama manje poznatog bilja.

Poslije kao i uvijek preobilnog ručka, plovimo prema Dubrovniku. Iz daleka se vidi bijeli most preko Rijeke Dubrovačke. Pored ogromnih kruzera uplovljavamo u luku Gruž. Ne zavidimo onima u kruzerima niti bi se mijenjali s njima. Večeramo ranije na brzinu i bris u Grad. A tamo prava ljetna atmosfera, sve vrvi i vrije. Iako smo svi puno punoljetni i možemo ostati do jutra ipak nas obuzdava zadnji autobus u dvadesetčetiri i trideset. Raštrkala se ekipa kao rakova djeca. Jedni se voze uspinjačom na Srđ, drugi hodaju i razgledavaju sve što je unutar zidina, treći ulaze u sve što je otvoreno a četvrti se ne miču sa Straduna. Oni nepomično sjede i prate „Jedrane“ na vrtoglavim potpeticama. Izgledaju kao Božice a tako su i nedostupne za ovu četvrtu sortu s malog jedrenjaka. Vraćamo se u Gruž. Na brodu ima neka stara gitara. Sakuplja se društvo i počinje pjesma, ne po prvi put na ovom krstarenju.

Jutro je. Počinje puhati vjetar. Odlazimo prema Mljetu. More se sve više valja a bome i naš MIKI. Svatko traži svoje najbolje spasonosno mjesto. Ja sam prekasno popila tabletu i zauzimam poziciju najbližu toaletu. Dobro sam odabrala, trebao mi je jako puno. Odjednom Mljet, ne znam ni kako ni kada a pred nama mjestašce Pomena. Prognozira se jaka kiša i vidi se na očigled. Poslije ručka malo je privirilo sunce i pada dogovor za ostatak dana. Neki će na kupanje jer je more toplo a neki u horizontalu u kabine.

Manja grupa „moreplovaca“ ignorira prognozu i kreće uz Malo i Veliko jezero na vrh Montokuc. Većina ne zna kako je to daleko ali slijedi svog vođu, ona je tamo već bila. Obećava prekrasan vidik na sve četiri strane svijeta. Negdje nakon tri kilometra hodanja svima je jasno da će biti gadno. U grupi je jedan kišobran i jedna nepropusna jakna. Ostala roba „prava planinarska“- razne ljetne cipelice i majice kratkih rukava. Troje se okrenulo natrag a nas dvanaest usprkos svemu ide dalje. Počinje kiša, pokušavamo se sakriti ispod krasnih mljetskih borova ali nema vajde. Isto je kao i na stazi pa krećemo dalje. Mokri do kože počinjemo se penjati. A vjetar puše i puše. Temperatura oko sedamnaest. Staza sve strmija a kiša pojačava tempo. Na kraju spas, renderska izba, dva sa dva, jedva se vidi s metar udaljenosti. A obećane prekrasne vidike možemo si samo nacrtati. Pitamo dežurnog u kolibi kako nam može pomoći on ili netko drugi. Mladi gospodin nam lijepo odgovara da nam pomoći ne može nitko osim psihijatra. No mi se ne damo zbuniti i pitamo za najkraći put natrag. Doznajemo da je najkraći put upravo taj kojim smo se popeli. Sitnica, točno šest kilometara. Povratak je još teži uz interesantne zvukove vode u našim cipelicama. Kolona se rastegla. Ipak na kraju avanture ukazao nam se brod i slutimo što nas čeka u salonu. Kako tko naiđe, u salonu urnebesni smijeh onih mudrih i suhih. Preživjeli smo i to.

Sutradan zaboravljamo planirano Lastovo zbog jakog vjetra i valova te plovimo okomito prema Pelješcu. Nakon dvosatne vožnje opet skrećemo prema otoku Korčuli i mjestu Lumbarda. Tu smo se usidrili i razletjeli na sve strane, usprkos povremenoj kišici. Malo mjestašce, malo ljudi ali mi imamo staru gitaru koja nas je spasila kad je pao mrak. Vinovnici avanture na Montokuc zdravi kao dren i orni za pjevanje. Nitko ni temperaturicu da ima.

Zvono zove na doručak one koji su se tek ustali ali i našeg ranoranioca koji svaki dan u praskozorje fumari na palubi i čeka izlazak sunašca. Ma kako da ne uživa u, svojom rukom napravljenom zamotuljku? Opet provjera dali je ona, što svako jutro obalom trči sama, tu među nama. Dižemo sidro i pravac prema gradu Korčuli, sretni što ćemo nadoknaditi propušteno od pred tri dana. Sat i pol je prošao u hipu i već kližemo prema nedalekom Račišću. Malo mjestašce, vrijeme baš za kupanje a nama drago što je tako. Nije dugo trajalo. Sidro se opet diže i mi pravac Pelješac, tko zna po koji put. Lovište je sada naša baza i

ostajemo tu do sutradan. Počinje kupanje, skakanje na noge, glavu, trbuh, kako ispadne. Naš Kanađanin skida šešir i šarenu košulju i naglavce se obrušava s donje palube. Nedugo zatim more se zapjeni od skoka s krova komandnog mosta na gornjoj palubi. I to skoka na glavu. Neka se vidi i neka se zna da postoji i takav „igrač“.

U jutro kurs prema željno očekivanom otoku Hvaru. Nije blizu i bit će vremena za uživanja u vožnji i gledanju u prelijepo plavetnilo. Usput skrećemo na otok Šćedro i u uvalici koja se isto zove Lovište nastavljamo s vodenim radostima. Zatim pravac prema Paklenim otocima i gradu Hvaru. Otoci prelijepi, čarobni. Božanstveno je bilo kupati se na jednom od njih. Kasnije popodne uplovljavamo našim jedrenjakom u Hvar. A tamo jedrenjaka kao u priči. Vežemo se za četvrti jedrenjak u nizu i onda preko svih njih izvlačimo se na rivu. Riva, trg, uličice pune cvijeća, šetnica uz more, Fortica, kafići, šareni štandovi, gužva...sve će se to dugo pamtititi. Nije nam bilo teško uraniti i prije sedam sati već koračati rivom. A tek jutarnja kava na trgu...nezaboravno.

Opet smo na palubama, Hvar u daljini a naš pravac Šolta. Plovimo kroz Splitska vrata u smjeru Stomorske . Usput kupanje u Krušici Gornjoj i zatim odlazak u Stomorsku. Nakon ručka smjer Maslinica. Sidrimo se kraj otočića ispred Maslinice i uživamo u posljednjem brćkanju u moru. U kasno popodne ulazimo u luku i trošimo zadnje sate naše male pustolovine. Kapetanska večera, malo „slova“, malo pjesme i gotovo.

Rano u jutro plovimo prema Rogoznici. Autobus dolazi a mi pomalo sjetni. Slikanje i oproštaj od simpatične posade i... nema više. Drniš, Knin, Gračac, „Macola“, Sisak. Počinju pripreme za slijedeću godinu i skidanje kila, dabome.

Jana Kocijančić